

Nummer 19

1. Oktober 1912

61. Aargang

Troens Frugter.

Af John T. Nielson i »Liahona«.

Jesu Kristi Evangelium indeholder mange herlige Lærdomme og Principper, som tilsammen udgjøre Frelsningsplanen.

Troen synes at spille en meget vigtig Rolle i Livets store Skuespil, og Beretningen om Kristendommens Begyndelse viser os dens altomfattende Betydning.

Det var som Følge af Tro, at mange bleve „helbredte“ eller „frelste“.

De, som vare plagede af forskjellige Sygdomme og havde Tro paa Verdens Frelser og hans guddommelige Kraft, fik dette glade Budskab at høre: „Din Tro har helbredet dig“, og „din Tro har frelst dig“. Onde Aander bleve uddrevne, de Blinde fik deres Syn, de Døve deres Hørelse, og de Halte kom til at gaa. Saaledes gjorde Troens Frugter sig gjældende. Men saa høre vi Nogen sige: „Det var i gamle Dage; den Slags Ting sker ikke i vor Tid.“ Saadanne Ord komme fra saakaldte Kristnes Læber.

Jeg ønsker at stadfæste følgende Kjendsgjerning i Læserens Sind: „At frembringe Troens Frugter i Dag er ikke ubibelsk og ikke ufornuftigt.“

Mit Kjendskab til Nutidens Kristendom har lært mig to Ting. Først, at mange sige, at de tro paa Jesu Kristi guddommelige Mission og paa de Ord, som han talede, medens han vandrede her paa Jorden, og dernæst, at de til Trods for denne Betjendelse nægte Tilstedeværelsen

af de Frugter, som altid følge en levende Tro paa Kristus og hans Lære.

I den inspirerede Tale, som Verdens Forløser holdt paa Bjerget, fremsatte han mange gyldne Sandheder. Han nævnede ogsaa en Maade, hvorpaa de kunde kjende de falske Profeter, som kom til dem i Faareklæder.

De kunde kjende dem paa samme Maade, som man kjender et Træ paa dets Frugter. „Altsaa skulle I kjende dem af deres Frugter.“ Derfor kan det bestemmes efter de Frugter, som Eders Tro bærer, om Eders Tro er død eller levende.

Hvis jeg havde en levende Tro paa Jesu Kristi guddommelige Mission, da vilde denne vise sig derved, at jeg holdt hans Befalinger saaledes, som han gav dem. Paa den anden Side, dersom jeg siger, at jeg tror paa ham og ikke efterlever hans Lære, da er min Tro død, ligejaa død, som „Legemet er dødt uden Aand“. (Jakob 2, 26.)

Dersom du tror paa ham, da vil du gjøre de Gjerninger, som han gjør (Joh. 14, 12), hvilket vil bringe dig til Erkjendelse af, at han er til, og den, som siger: „jeg kjender ham“ og ikke holder hans Befalinger, er en Bedrager, En, som prøver paa at faa Løgn til at se ud som Sandhed. I Omtaalen af et saadant Menneske siger Johannes, at „Sandheden er ikke i ham“. (1. Joh. 2: 3, 4.)

Troens Frugter ere de Betsignelser, som vi modtage ved at adlyde guddommelige Love. Tro er et guddommeligt Princip, som følger med Jesu Kristi Evangelium, og det gaar forud for alle Handlinger og leder til gode Gjerninger. Paulus bar Vidnesbyrd om, at dette Evangelium „er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror“. Troen er saaledes Hovedprincippet og den Drevkraft, der leder til Handling. Frelse bliver da Troens væsenlige Frugt.

Nu vil det Spørgsmaal maaske opstaa hos Nogen: „Hvorledes kan Frelse være en Frugt af Tro?“ Det kan besvares med nogle faa Ord. Dersom du har Tro paa Verdens Forløser, da vil du adlyde de Love, som han har givet, og som alene kunne bringe Saliggjørelse. Uden at være i Besiddelse af en levende Tro vilde du aldrig forsøge paa at adlyde disse Love, og dersom du ikke adlød dem, vilde Betsignelserne ikke komme. Den, som ikke har Troens Sæd plantet i sit Hjerte og en fast Overbevisning om, at disse Betsignelser — Troens Frugter — følge Adlydelsen af dem, vilde nogenstunde prøve paa at adlyde disse guddommelige Love. Derfor siger Apostelen: „Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi den, som kommer frem for Gud, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.“ (Heb. 11: 6.)

Det var formedelt Tro, at Verdensrummets Kloder bleve dannede. Det var Noahs Tro, som frelste 8 Sjæle fra Syndfloden, og mange andre Begivenheder kunne anføres som Bevis paa Troens Magt. Vi

kunne med Sandhed sige, at det var de Sidste-Dages Helliges Tro, der satte dem i Stand til at gennemgaa de svære Forfølgelser og Gjen-vordigheder paa den Tid, da de midt om Vinteren bleve drevne ud af deres Hjem og vandrede mod Vest til Klippebjergene, det forjættede Land, hvor de kunde efterleve de Love, som Frelseren havde givet dem. Dette var Opfyldelsen af en Profeti, som Joseph Smith havde udtalt. Velstaaende Mormon-Kolonier fra Kanada imod Nord til Mexiko imod Syd ere Vidnesbyrd om Frugterne af deres Tro.

De Sidste-Dages Hellige vise deres Tro i deres Gjæringer. Det er dem, som forkyndte Saliggjorelsens Evangelium til alle Jordens Nationer. Det er dem, som bære Vidnesbyrd om, at Frelserens Ord ere sande.

„Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive onde Aander; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ (Mark. 16: 17, 18.)

De Kristne paastaa, at de anse hele den hellige Skrift for at være Guds Ord; men samtidig sige de, at Troen ikke vil blive efterfulgt af disse Frugter i vor oplyste Tidsalder, og at de Tegn, som Jesus talte om, ere affastede, fordi de ikke ere nødvendige i vore Dage.

O, du vanartede og vildledte Kristendom! Hvorledes vil du kunne undgaa Guds retfærdige Dom? Du siger, at du tror paa Kristus, og samtidig nægter du, at hans Ord („disse Tegn skulle følge dem, som tro“) ere i Overensstemmelse med Sandheden. Du tror ikke, at Tegnene skulle følge dem, som tro, og dog forventer du, at din Tro skal give dig Borgerskab i Guds Rige. Du forventer den levende Tros Frugter, endog Frelse og Salighed. Naar vil du lære den vigtige Sandhed, at din Frelse afhænger af din Tro?

Troen hviler paa en indre Visshed eller Overbevisning (Heb. 11), og dersom vi bygge vor Tro paa Guds Ord, da vil denne Tro bringe os Frelse, hvorfor? Fordi han siger, at „disse Tegn skulle følge dem, som tro“, og vi kunne deraf slutte, at hvor disse Tegn ikke findes, der er Troen død, og hvor den levende Tro er ophørt, der er Frelsen ogsaa ophørt.

I din Søgen efter Guds Rige paa Jorden vil du aldrig fæste Tid til en Kirke, som siger, at „disse Tegn ikke skulle følge dem, som tro, fordi de ere affastede“. Du tror, at Guds Ord mener, hvad det siger, og du vil ikke være tilfreds, før du har fundet en Kirke, hvis Medlemmer kunne bevidne, at disse Tegn følge dem, som tro — at disse Tegn ere Troens Frugter — og at de kunne glæde sig over de samme Gaver og Betsignelser i Dag, som Kirken i gamle Dage har Vidnesbyrd om. Du vil da undersøge en saadan Kirkes Paastand og

Lærdomme, prøve alle Ting og se, om de ere i Overensstemmelse med Guds Ord.

Dersom du af et ærligt Hjerter søger efter Sandheden og efter den Vej, som leder til Frelse, da vil du ikke holde op, før du har fundet et Folk, som fremkommer med ganske de samme Paastande som de Sidste-Dages Hellige, fordi deres Paastande ere i Overensstemmelse med Guds Ord.

Dersom du bygger din Tro paa de Lærdomme, der fremsættes af Nutidens Theologer, som paastaa, at disse Tegn ere afstavede, og at Troen ikke bærer saadanne Frugter i Dag, da vil du aldrig anuamme Jesu Kristi Evangelium, og hvis det tilbydes dig aldeles frit, vil du forkaste det, fordi det lærer, at disse Tegn skulle følge. Eftersom du ikke tror, at du ved at adlyde visse Love kan anuamme visse Velsignelser, vil du heller ikke adlyde de Love, som ene og alene ville give dig Frelse og Ophøjelse i Guds Rige.

At bygge din Tro paa Nutidens Theologers Meninger er det samme som at bygge den paa falske Vidner. Din Grundvold vil blive løs som Sandet og ikke den faste, sikre Nabensbarens Klippe; naar Jordskjælvet og Uvejret kommer, vil din Tros Bygning falde, og jeg tør sige, at dens Fald vil blive stort, fordi den var bygget paa Sand.

Følgende Ord af Apostelen Paulus burde overvejes af Enhver: „Taler jeg da nu Mennesker til Billie, eller Gud? eller søger jeg at behage Mennesker? Dersom jeg endnu vilde behage Mennesker, da var jeg ikke en Kristi Tjener.“ (Gal. 1: 10.) Søge disse ærværdige Præster at behage Menneskene i Stedet for at prædike Frelsens Evangelium? Og Folk bygge deres Tro paa dem og sige maaste: „Broder K. er saadan en god Taler, jeg er sikker paa, at han vil faa mig frelst, og dersom han lærer mig Noget, som ikke er sandt, saa er Gud jo god og retfærdig, og han vil ikke drage mig til Ansvar derfor; Broder K. maa bære Ansvaret.“ Men disse Ideer ere ikke i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Kristus viste tydeligt Farisæerne og de Skriftkloge, at de ikke vare i Harmoni med Sandheden. I Matthæus 15. Kap. siger han til dem: „Hvorfor overtræde ogsaa I Guds Bud for Eders Overleverings Skyld?“

De mente, at de retfærdiggjordes ved nøje at overholde de Gamles Traditioner og Ceremonier, og at de skulde gjøre ligesom deres Fædre og saaledes holde Befalingen: „Ær din Fader og din Moder“. Men Jesus sagde til dem: „I have ophævet Guds Lov for Eders Overleverings Skyld. I Hyklere! Rættelig profeterede Esaias om Eder, da han sagde: „Dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerter er langt borte fra mig. Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud.“ Da Disciplene kom og sagde til ham, at han havde forarget Farisæerne med sin Tale, bemærkede

han: „Fader dem fare, det er blinde Vejledere for Blinde; men naar en Blind leder en Blind, falde de begge i Graven.“ Hvor tydeligt viser dette ikke, at dersom du følger en blind Leder, vil du falde i Graven ligesaa vel som han, og dersom du bygger din Tro paa ham, da vil du ikke modtage Frelsens Betsignelser, fordi din Tro er bygget paa en falsk Grundvold.

Paulus siger i Brevet til Hebræerne: „Thi ogsaa os er der forkyndt godt Budskab ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp ikke dem, fordi det ikke var forenet med Troen hos dem, som hørte det.“ (4, 2.) Husk nu paa, at Frelse alene opnaas paa visse Betingelser; Jesus befalede jo sine Apostle at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen; Evangeliet skulde altsaa prædikkes for alle Mennesker, og alle de, som troede og bleve døbte, „skulde blive frelste“, men de, som forkastede Evangeliet (hvilket „er en Guds Kræft til Frelse for hver den, som tror“), vilde blive fordømte paa Grund af deres Bantro.

Lad os derfor til Slutning sige, at een af disse to Ting maa være Sandhed; enten ere Nutidens Kristne, som hverken have eller tro paa disse Tegn, ikke sande Troende, eller ogsaa har Jesus undladt at opfylde sit Løfte. Dersom de ikke ere sande Troende, ville de ikke modtage Frelse; dersom Jesus undlod at opfylde eet Løfte, hvilken Bished have vi da for, at han vil opfylde andre? Dersom Jesus ikke er en Bedrager, da vil Troen frembringe de samme Frugter i Dag, og hvor som helst vi finde den sande, levende Tro og Jesu Kristi Evangelium, der ville vi ogsaa finde disse Frugter, og dersom vi ikke finde disse Frugter, da ville deres Hjerter være opfyldte af Tvivl i Stedet for af Tro.

Saaledes se vi, at Evangeliets Tegn og Betsignelser kun kunne opnaas gjennem Tro, og der er i Dag mange Tusinde Sidste-Dages Hellige, som bære Vidnesbyrd om, at Troen frembringer de samme Frugter nu. Dette burde lede Alle til at undersøge deres Lære i Ærlighed og Opriktighed med Ønsket om at komme til Kundskab om Sandheden, og hvis det er Guds Villie, da skulle de vide, om Lærdommen er sand eller falsk.

En Ungdomserindring.

Bemærkninger af Dr. George S. Brimhall ved Ungdomsforeningens Konference i Salt Lake City den 9. Juni 1912.

Jeg haaber, at min himmelske Fader vil velsigne mig med Vidnesbyrdets Nand. Sommetider tænker jeg, at mange af vore Medlemmer vægre sig ved at fortælle deres personlige Erfaringer af Frygt for, at disse skulle misforstaas og blive opfattede som Selvbros.

I mit nittende Aar forlod jeg mit Hjem i Spanish Fork for at søge Arbejde i Tintic. I den Tid, jeg opholdt mig der, fik jeg Bestjættigelse hos en af min Faders gamle Venner. Min Fader og han havde arbejdet sammen i Manvoo og i de første Aar efter Kirkens Ankomst til disse Dale. Han havde tabt Troen, men bevaret sit Vennskab for min Fader. Jeg fik Arbejde hos ham ved en Mine, og jeg tog godt fat, saavel nede i Stakten som ved Høiseapparatet. Medens jeg arbejdede der, kom han ned til mig og talte med mig; han roste mig for det store Antal Spande fulde af Erts, som jeg havde sendt op i Løbet af en Dag, og tilsidst talte vi om Religion. Han var meget katetetisk til at begynde med, og ved sin Spørgen blev han snart bekendt med mit Standpunkt. Jeg vidste kun meget lidt udover, hvad min Fader og Moder havde lært mig, og hvad jeg havde læst i Mormons Bog. Lidt efter lidt fik jeg Tiltro til ham, og han begyndte nu paa en Bevisførelse, hvis Hensigt var at ødelægge min Tro; han havde studeret til Sagfører. Den næste Dag begyndte alle Slags Spørgsmaal at komme op i mit Sind. Paa den tredie Dag — lad mig bemærke, at jeg hvilede, medens han talte — opfordrede han mig til at fremkomme med Spørgsmaal, og jeg fandt, at min Opfattelse af Tingene begyndte at hælde til hans Side; jeg troede paa ham. Han fortalte mig, at min Fader og Moder vare ærlige, og at det, de havde lært mig, var sandt fra deres Synspunkt, men at han havde overtænkt det Hele og opøaget, at han havde taget fejl, og at gode, ærlige Mennesker ogsaa havde taget fejl. Ved sine Argumenter ledte han mig op til den Tinde, hvorpaa han selv stod, og som jeg senere erfarede var bygget af lutter Spidsfindigheder og Blændværk.

Bed denne Lejlighed sagde jeg til mig selv: „Er det muligt, at min Fader og Moder ere blevne bedragne?“ Jeg var et godtroende Menneske, og han havde faaet mig til at se Tingene fra sit Standpunkt, rede til at slaa Kløerne i mig og bære mig bort. Baade min Moder og Fader havde sagt til mig: „Derksom du vil være oprigtig og hulle dine Bønner, da vil Herren hjælpe dig, hvis du kommer i vanifulige Forhold“, og netop paa dette Tidspunkt var der Noget, som sagde til mig: „Derksom Noget fattes Visdom, lad ham bede af Gud.“ Jeg sagde ikke mere den Dag, men om Aftenen, da Arbejdet var forbi, og Alt var stille, stod jeg op af min Seng og gik ud imellem Cedartræerne. Jeg følte, at jeg maatte bede højt den Aften, og jeg bad Herren om det, som jeg ønskede at vide.

Den næste Morgen gik jeg til mit Arbejde. Ved Middagstid kom Manden ned i Stakten og begyndte sine Argumenter med et overlegent Smil, sikker paa at gaa af med Sejren; men i Stedet for at hælde til hans Side stod jeg nu fast paa min egen Grund, og vi havde en livlig Fejde.

Han sagde: „Hvor har de faaet alt det fra?“

Jeg stod frem og bar mit Vidnesbyrd for ham; jeg fortalte ham, hvad jeg vidste, og han skjælvede foran mig. Det var ikke Drengen G. S. Brimhall alene, men det var Drengen plus Herrens Mand. Dette Vidnesbyrd blev givet til mig paa visse Betingelser, som jeg haaber vedblivende at kunne overholde, og Vidnesbyrdet har aldrig siden forladt mig.

Flere Aar efter kom denne Mand til min Faders Hjem; han var da legemlig nedbrudt, aandelig svækket og uden en Ore i Lommen, og da jeg saa' paa ham, kunde jeg kun sige: „Hvorledes ere de vældige faldne?“ Det, der var sket med ham, ligesom aabenbarede Betydningen af dette Skriftsted for mig og viste mig, hvad der vil ske med dem, som lade sig lede paa Afveje formedelst Menneskers Underfundighed. Saaledes vilde jeg ogsaa være bleven vildledt ved Menneskers Kunstgreb, hvis jeg ikke havde vidst, at der var en Gud, som kunde beskytte mig, og at det var muligt for mig at naa ham.

Jeg oplevede en lille Begivenhed her paa Pladsen i Dag. En Mand kom hen til mig, medens jeg talte med en Dame. Han sagde: „Naar De har Tid, vilde jeg gjerne tale lidt med Dem.“ Jeg vendte mig om og gav ham Bejlighed til at sige, hvad han ønskede. Han vilde betale mig Renten af et Indskud, som jeg havde gjort for mange Aar siden og fuldstændig glemt. Jeg blev glad, som man altid bliver, naar man faar gode Renter.

Han sagde: „Jeg maa minde Dem om en stor Tjeneste, som De en Gang for mange Aar siden viste mig, da jeg endnu var en Dreng, en fræk, ligegyldig Knægt. En Dag i Skolen blev jeg kaldt frem for Dem, bekyldt for at ryge Cigaretter. De tog mig under Behandling; De talte og diskuterede med mig, og De vandt: Jeg holdt op med at ryge. Nu præsiderer jeg over en af Zions Stave.“

Da følte jeg Lykt til at sende et Telegram til alle mine Benner, alle dem, som kjende mig: „Se, hvad Gud har gjort!“ Dette er min Rente! En af mit Livs herligste Tildragelser.

Maa Herren velsigne Eder, mine Brødre og Søstre! Vær ikke bange for at staa frem og bære Eders Vidnesbyrd for Verden. I rose ikke Eder selv, naar I give Gud Æren. Amen.

Tankesprog.

Hvad du vil, er din Lykt, hvad du tror, er din Trøst,
Hvad du tænker, er din Sjæl, hvad du virker, er dig selv.

Tirsdag den 1. Oktober 1912.

Mormonerne „Pigejagt“.

Under denne Titel have flere af Landets Blade fornylig indeholdt Artikler om Mormonmissionærernes Virksomhed i Scandinavien, i hvilke Artikler der fremsættes alle Slags Bestyldninger og falske Rygter om os som et Folk. Navnlig rettes den Bestyldning mod vore Missionærer, at de ere Agenter for den saakaldte hvide Slavehandel og søge at lokke unge Piger til Utah for at styrte dem i Fordærvelse. Enhver, som blot tilnærmelsesvis er bekendt med amerikansk Lovgivning paa dette Omraade, vil vide, at noget saadant ikke paa nogen Maade lader sig gjøre, men Folk synes alligevel at fæste Lid til disse Historier, om ikke af anden Grund, saa fordi de vedrøre Mormonerne.

I Norge er Agitationen mod Mormonerne særlig stærk, idet man forsøger at faa Regjeringen til at stride ind imod os, fordi vi ere „et umoralst Folk med fordærvede og stadelige Sæder og urene Hensigter“. For at komme i Besiddelse af et fyldestgjørende og slaaende Bevis mod disse Bestyldninger har Br. C. M. Nielsen, som for Tiden præsiderer over Kristiania Konference, anmodet nogle af Utahs øverste retslige Embedsmænd om at fremsætte deres upartiske og oprigtige Mening om disse Spørgsmaal. Med Beredvillighed have de givet ham deres understrevne Vidnesbyrd, som vi her gjengive i Oversættelse; Originalerne ere i Br. Nielsens Besiddelse.

Angaaende det nævnte Spørgsmaal henviser vi yderligere til Ex-præsident Th. Roosevelts Udtalelser om Mormonerne, som findes i „Stjernen“ for 1911, Side 145. Ligeledes U. S. Attorney Hiram C. Booths Brev til Br. Nielsen, som findes i samme Aargang af „Stjernen“, Side 211.

Salt Lake City, Utah, 1. Marts 1912.

Dommer C. M. Nielsen,
Salt Lake City, Utah.

Vrede Herre!

Som Svar paa Deres Spørgsmaal til mig med Hensyn til min Mening angaaende de Rygter, der findes i de Avisudklip fra norske Blade, som De har læst og i Oversættelse sendt mig, og som beskylde Mormonmissionærerne for at være Emigrationsagenter, vil jeg sige, at jeg altid har haft en meget høj Mening om det norske Folk og dets Historie, og det er næsten umuligt for mig at forstaa, at en saa oplyst Nation kan udsprede og tro saadanne latterlige Historier.

For det første opmuntrer Mormonkirken ikke til Emigration, men fra paalidelig Kilde veed jeg, at den stadig raader sine Medlemmer til at forblive i deres Fædreland og hjælpe til at opbygge Kirkens Grene i den Egn, hvor de bo, og for det andet: Derjom Mormonnmissionærerne vilde prøve paa at lokke unge Piger bort fra deres Familier og Hjem, vilde de blive anklagede for de Forenede Staters Domstole og, hvis de fandtes skyldige, idømte 5 Aars Tugthus samt en Bøde af 5000 Dollars (Kr. 18,500), saa man kan roligt paastaa, at Mormonkirkens Uldster, ester at have været paa Mission i 2—3 Aar paa deres egen Befostning og prædiket uden Pung og Tasse, ikke vilde risikere at møde en saadan Anklage, naar de kom hjem.

Jeg kan i Sandhed sige, at jeg aldrig hverken i den Tid, jeg har været Politiiinspektør i denne By, eller nogenstinde tidligere har hørt om et eneste Tilfælde, hvor en Mormonældste har været indviklet i en saadan skjændig Trafik, og Enhver, som vil undersøge Sagen, veed, at en saadan Tilstand ikke vilde blive tilladt her. Forøvrigt er hele Retsvæsenet i Ikke-Mormoners Hænder.

Hvad mig angaar, da har jeg den bedste Mening om Skandinaverne; jeg betragter dem som et lovløydigt, slittigt og maadeholdent Folk.

Deres ærbødige

B. F. Grant,
Politiiinspektør.

Staten Utah,
Salt Lake County.

Jeg, G. H. Backman, Notarius publicus for Salt Lake County, Staten Utah, bevidner herved, at jeg er personlig bekendt med Hr. B. F. Grant, Politiiinspektør i Salt Lake City, Utah, og at jeg kjender hans Underskrift; endvidere, at jeg veed, at Hr. B. F. Grant underskrev ovenstaaende Erklæring med sin egen Haand.

Gustav H. Backman,
Notarius publicus.

Min Embedstid udløber 31. Januar 1914.

Salt Lake City, Utah, 2. Marts 1912.

Dommer C. M. Nielsen.

Ærede Herre!

Jeg har modtaget Deres Brev angaaende de skandinaviske Folk, som ere emigrerede til Utah. De spørger, om de kunne betragtes som et lovløydigt Folk eller ikke. Jeg ønsker som Svar paa dette Spørgsmaal at sige, at jeg betragter de skandinaviske Folk af mit Bekjendtskab som nogle af de bedste Iudbyggere af vor By, County og Stat. Som Svar

paa Deres Spørgsmaal, om jeg kjender til, at unge Piger ere blevne loffede til Utah af Mormon-Missionærer, og at de i denne By eller County føre et løsagtigt Levned, vil jeg sige, at jeg har været ansat paa Sheriffens Kontor i dette County i 9 Aar og selv været Sheriff i over 3 Aar, og jeg kan bevidne, at der i denne By eller County ikke er foretaget en eneste Arrestation af nogen ung Pige af nogenfømhelst Nationalitet, som er bleven bragt hertil eller overtalt af Mormon-Missionærer til at komme hertil.

Vi have haft 3 Retsfager i denne Stat vedrørende franske Piger, der vare bragte hertil som Vire for den saakaldte hvide Slavehandel, men alle de Skyldige vare Franskmænd, som ikke paa nogen Maade vare eller havde været i Forbindelse med Mormontirken.

Disse Piger bleve sendte tilbage til Frankrig, og de, som havde loffet dem herover, bleve sendte til Tugthuset i Leavenworth, Kansas, for at udsone Straffe fra 2—7½ Aar.

I det ovenomtalte Tidrum, da jeg har været Embedsmand, kjender jeg ikke et eneste Tilfælde, hvor en Pige, direkte eller indirekte, er bleven overtalt af Mormon-Missionærer til at komme hertil for at leve i Vanære. Jeg tror ikke, at der findes et eneste Tilfælde i denne Stat, og det er mig en Glæde at kunne sige, at der aldeles ikke ligger Noget til Grund for de Rygter, der blive udsprede rundt omkring i Verden, og som besyldte Mormon-Missionærerne for at besfatte sig med saadanne Ting.

Deres meget forbundne

Joseph C. Sharp,

Sheriff for Salt Lake County, Utah.

Hr. Sharps Underskrift bevidnes paa samme Maade som B. F. Grants af Notarius publicus Gustav H. Backman.

Utahs Højesteret,
Salt Lake City.

3. Marts 1912.

Hr. C. M. Nielsen,

Norsk Vicekonsul p. t. for Staten Utah.

Vrede Herre!

Som Svar paa den fra Dem fornylig modtagne Forespørgsel tillader jeg mig at meddele Dem, at Staten Utah har meget strenge Love vedrørende kjønslige Forbrydelser. Der er Love imod Voldtægt og kjønslig Dugang med Kvinder under 18 Aar, imod Egestabsbrud, Volhgami, Rufferi og den saakaldte hvide Slavehandel. Alle de her nævnte Forbrydelser straffes med indtil 20 Aars Fængsel med haardt Arbejde i Statens Tugthus. Der er ogsaa Love imod Horeri og Løsagtighed, og Overtrædere af disse Love straffes med en Bøde af indtil 300 Dollars

(1100 Kr.) eller simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder. En Mand kan anklages for ulovlig kjønslig Omgang, dersom han har Omgang med mere end een Kvinde, og hvorvidt Vedkommende findes skyldig afhænger ikke altid af, om han er skyldig i selve den kjønslige Handling. Mine Sagtagelser som Borger og offentlig Embedsmand i denne Stat i 15 Aar have overbevist mig om, at Lovene mod kjønslige Forbrydelser ere fuldtud saa strenge og blive bragte i Anvendelse ligesaa meget i Utah som i andre Stater. Vi have ikke nogen Lov imod Bigami, men hvis Nogen begaar denne Forbrydelse, bliver Vedkommende anklaget og dømt som Polygamist. I andre Stater bliver Dobbeltægteskab henregnet til og straffet som Bigami og ikke som Polygami. Paa Grund af, at vi ikke have nogen Lov, som rammer Bigami, blive ulovlige Ægteskaber af denne Slags i Utah regnede for polygame, og ethvert Tilfælde af Bigami bliver derfor behandlet og straffet som Polygami. Denne Tilstand opstod derved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, almindeligt kaldet Mormonkirken, før 1890 anerkjendte og tillod Polygami. Men i Aaret 1890 fremkom Kirkens Ledere med en officiel Erklæring imod Polygami og have siden den Tid modarbejdet polygame Ægteskaber. Uagtet jeg ikke er en Sidste-Dages Hellig, ikke har Sympathi med deres Lære og heller ikke har diskutert disse Ting med Kirkens Autoriteter, saa tror jeg dog, at baade Kirkens Ledere og Medlemmer i god Tro een Gang for alle have frasagt sig Læren om Polygami, og at saadanne Ægteskaber tilhøre Fortiden, selv om nogle saa Agitatorer paastaa det modsatte.

Jeg ønsker ligeledes at sige, at i nogle Tilfælde, hvor polygame Ægteskaber vare indgaaede før 1890, vedbleve disse at eksistere. Disse Tilfælde ere dog meget saa, og Døden gjør stadig deres Tal mindre. Klager mod saadanne ere meget sjældne, men saavidt jeg veed, ere Vedkommende altid fundne skyldige og straffede, naar de ere blevne anklagede for Retten for denne Lovovertrædelse, og naar Beviserne imod dem have været tilstrækkelige.

Der er ogsaa Nogle, som paastaa, at polygame Ægteskaber ere indgaaede af nogle Sidste-Dages Hellige efter 1890. Personlig kjender jeg ikke et eneste saadant Tilfælde, men fra paalidelig Kilde har jeg erfaret, at nogle religiøse Fanatikere virkelig have indgaaet saadanne Ægteskaber efter 1890. Jeg har imidlertid ogsaa paalidelig Oplysning om, at Kirkens Autoriteter have udelukket de Skyldige, og jeg tror, at alle saadanne Ægteskaber ere indgaaede uden de firkelige Autoriteters Tilladelse. I Forbindelse hermed er det værd at lægge Mærke til, at uagtet der ofte indløber Klager over saadanne Lovovertrædelser, saa kjender jeg ikke et eneste Tilfælde, hvor Anklagen er bleven fremsat i Retten, og jeg hælder derfor til den Anskuelse, at de fleste af disse

Klager ere fremkomne i uærlig Hensigt og ikke for at komme et virkeligt eksisterende Onde tillivs.

Til Slutning tillader jeg mig at paastaa, at Utahs Befolkning er fuldtud saa moralsk, intelligent, lovlydig, flittig og velplaceret som noget andet Folk i Unionen. Denne Stats Love ere paa næsten alle Omraader ligesaa fuldstændige som nogen anden Stats. Endvidere er enhver Person og Ejendom ligesaa sikker og godt beskyttet i denne Stat som i andre Stater, og i mange Tilfælde gennemføres Lovene mere grundigt i Utah end i noget andet Land i Verden. Paastande om det modsatte ere, ligegyldigt hvorfra de komme, i Modstrid med den virkelige Tilstand og kunne kun bevirke, at uretfærdige Bestyrdninger og Forordomme udsprede om et moralsk og lovlydig Folk.

Deres meget forbundne

J. C. Frick,
øverste Dommer.

Denne Underskrift bevidnes ogsaa af Gustave H. Backman.

Efferaarskonferencerne i Gang.

Fredag den 27. September forlod Missionspræsident Martin Christophersen Kjøbenhavn for at begive sig til Aarhus, hvor den første Efferaarskonference afholdtes den 28. og 29. September. Derefter gaar Turen til Aalborg, Kristiania, Bergen, Trondhjem og sidst til Kjøbenhavn.

Den halvaarlige Konference er altid en Begivenhed baade for de Hellige og for Missionærene. Disse sidste samles da ind fra deres respektive Arbejdsmarker til Konferencens Hovedkvarter, hvor de aflægge Rapporter og modtage Instruktioner og gode, nyttige Rink. De have Lejlighed til at hilse paa hinanden, fortælle hinanden saavel deres gode som deres mindre gode Erfaringer i Missionsmarken, og naar Konferencen er forbi, gaa de tilbage til deres Virkesfelt, styrkede, opmuntrede og med fornøyet Energi og Mod.

Herrens Vært voger og tiltager og bliver stedse mere omfangsrigt og alsidigt, og denne Kirkes Vært har gjort det nødvendigt at indføre et omfattende og for den Uindviede meget indviklet Rapportsystem for at kunne holde Regnskab med og have Oversigt over Kirkes Stilling. Jo hurtigere vi kunne blive bekendte med, hvad der forlanges i denne Retning, og jo hurtigere vi udføre det, des bedre for os alle. Vi henstille derfor til Konferencernes Præsidenter, Grensforstandere og de Brødre, som bestyre Søndagsstoler og Ungdomsforeninger, at de sørge for at have deres Rapporter, Bøger og Statistiker i den bedst mulige Orden, naar Konferencen tager sin Begyndelse, saaledes at der paa alle Omraader gives paalidelige og altomfattende Oplysninger.

Foruden denne Bægt udadtil voger Kirken ogsaa indadtil, det vil sige, vi udvikles i aandelig Kraft og komme det Maal nærmere, som vi alle tragte efter, nemlig at kunne leve saaledes, at Gud kan være tilfreds med os, og at vi i Birkeligheden kunne kaldes hans Børn. For at følge med i denne aandelige Bægt maa vi leve nærmere Herren; vi maa lære vore Pligter at kjende og stadig søge at udføre dem paa bedste Maade. Der forlanges mere af Kirkens Medlemmer i Dag end før, og de burde leve bedre og mere rettsaffent end nogensinde tidligere. De nu paabegyndte Konferencer ville sikkert bære Præget af denne aandelige Bægt. Mange Formaninger, Raad og Lærdomme ville blive givne til de Hellige, og mange Forandringer og nødvendige Forbedringer i Metoder og Fremgangsmaade ville blive indførte, Alt til Missionens Bedste og Herrens Værks Fremme. Maatte Guds Aand være udgydt i rigt Maal i alle disse Konferencemøder, over de Fremmede saavel som over de Hellige, at vi alle kunne sige, naar de ere afsluttede, at den sidste Konference var den bedste, vi nogensinde have overværet.

Missionsnyheder.

Ankomst. Onsdag den 25. September ankom Eldsterne Jsaac Arel Jensen fra Brigham City og Hans Peder Wamsal fra Salt Lake City for at virke som Missionærer i den skandinaviske Mission.

Afløsning. Eldste Helmer B. Andersen er løst fra sin Missionsvirksomhed i Kristiania Konference og forlod Liverpool den 20. September med Dampskibet „Corsican“.

Dødsfald i Aalesund.

Søster Inga C. Christensen døde den 29. Juni 1912 paa Aalesund Sygehus, Bergens Konference. Hendes Sygeleje varede 2 Aar, og hun gjennemgik store Lidelser, fra hvilke Døden tilsidst befriede hende. Hun døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Hendes Søster har tilsendt os følgende:

Tak!

Jeg ønsker herved at frembære min hjertelige Tak til de Sidste-Dages Hellige og deres Eldster for deres Venlighed og Opofrelser mod min Søster Inga Christensen under hendes Sygdom, Død og Begravelse. En speciel Tak frembæres til Eldsterne Lyman N. Boulson og Thomas S. Thompson. Jeg er ikke selv en Sidste-Dages Hellig, men ønsker dog at frembære min Tak paa denne Maade.

Anna Larsen.

Hvorledes Ordets Forkyndere kaldes.

I en Samtale forleden Dag med en Præst drøftedes bl. a. det Spørgsmaal, hvorledes Mænd kaldes til at prædike Evangeliet. Præsten, hvis Fader ogsaa var Præst, ndtalte, at han havde valgt Præstegjerningen, fordi han følte sig kaldet til at prædike.

En fremragende Prædikant siger: „En Mands Kaldelse til Præstembedet bestaar i hans Evne til at forkynde Evangeliet og Folkets Villighed til at høre paa ham.“ En anden meget bekendt Taler siger: „Vor Prædiken trænger til Originalitet, Myndighed og Troværdighed, og dette kunne vi kun opnaa ved at gjennemtrænges af og fyldes med den hellige Skrift. Vi maa forstaa dens Form og Betydning og maa drikke dybt af dens Inspiration. For at øve Indflydelse paa Verden i vor Tid, da Menneskeaanden er saa virksom og Menneskets Følelsesliv saa udviklet, maa Sproget, som benyttes af vore Præster, have disse tre Egenstaber: Tydelighed, Skjønhed og Kraft.“

Ved at høre paa den unge Præst, som omtales i Begyndelsen af denne Artikel, gik vore Tanker ud til de Tusinder af Mormonældstær, som for Kristi Evangelium have gjennemrejst Jordens Lande paa Kryds og Tvers, trodsset Orkaner og mødt utallige Farer i alle Zoner; Mænd, til hvem Kaldet kom uden Brast og Bram, uden Veltalenhed og mange Gange med en fuldstændig Mangel paa Talegaver; Mænd, som have ofret Alt, for at deres Medmennesker kunne lære Sandheden at kjende og derved blive frigjorte. Disse Mænd gik ikke, fordi deres Fædre havde været Prædikanter; de gik ikke, fordi de vare veltalende; de følte, at det var forbundet med et stort Ansvar at være Evangeliets Forkyndere, og derfor søgte de ikke dette Embede, men lode Embedet søge dem.

Skriften siger os, at Moses blev kaldet til at udføre et bestemt Arbejde blandt sine Brødre. Han kaldte ikke sig selv til denne Gjerning. Han var bleven bevaret ved guddommelig Indvirkning og forberedt paa sin Gjerning, og dog beklagede han sig over sine mange Mangler og Ufuldkommenheder. Det var nødvendigt for Herren at tvinge ham til at udføre det, som han befalede ham, og i den Hensigt fratog han ham en af de moderne Theologers vigtigste Egenstaber — Veltalenheden. Ethvert Menneske, som uden Ret søgte at tilegne sig guddommelig Myndighed og at tage det til sig, som ikke med Rette tilkom ham, blev straffet — dette lære vi ved at læse Skriften.

Kunne vi tænke os, at Kristus udspurgte Disciplene med Hensyn til deres Evner og Dygtighed som hans Tjenere? Disse Fiskere, som Jesus valgte, vare ikke særligt egnede til at være Prædikanter med Undtagelse af, at de vare ydmyge og villige til at udføre det, som deres Herre forlangte af dem. Han siger om disse Mænd: „J have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt Eder.“ De valgte ikke selv at prædike; men han valgte

dem og sendte dem ud og sagde til dem, hvad de skulde sige til Menneskene. Hvorfor skulde han ikke tænke paa sine Børn i Dag? Hvorfor skulde han ikke i vore Dage selv vælge sine Repræsentanter?

Paulus var beskæftiget med at forfølge dem, som havde sluttet sig til Jesus, da han paa en vidunderlig Maade blev kaldt bort fra dette Arbejde. Han forfulgte de Hellige og gjorde „imod Jesu, Nazaræerens Navn“ mange Ting, som han selv troede vare rigtige. Maaske mange af vore Dages selvkaldte, selvindsatte Præster ere ligesaa oprigtige, som Paulus var, og maaske Dagen vil komme, da de lære at indse, at de have taget fejl. Vi burde ikke fordømme dem, dersom de ere ærlige, men deres Ærlighed vil gjøre sig gjældende i deres Kjærlighed til deres Medmennesker uden at tage Hensyn til Sekt eller Parti.

Hvorledes er det muligt, at Mormonældsterne allevegne ere i Stand til at møde de udlærte Præster fra alle andre Kirkesamfund, og at de, uden at have nogen særlig Forberedelse, næsten altid besejre deres Modstandere? Aarsagen er, at „vi tro, at en Mand for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinanncer maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalægelse af dem, som selv ere bemyndigede af Gud“.

Naar en Mand er beklædt med Magt og Myndighed til at udføre de Pligter og det Arbejde, som Herren forlanger af ham, da giver dette sig ikke altid tilkjende ved, at han har et særlig stort Kjendskab til Skriften eller er i Besiddelse af en stilfuld og flydende Taleevne.

Fisfermanden Peters Tale var i Stand til at bringe 3000 Sjæle til Kristus. Mormonernes Historie viser, at Mand, som kun have ganske almindelig Begavelse, Mand, som ikke have hverken iærliche Talegaver eller stor Lærdom, men som ere sagtnodige og ydmyge i alle Ting, netop have udført det største Arbejde i Verden og prædiket saaledes, at Tusinder af sandhedsøgende Sjæle ere blevne omvendte.

Medens vi indrømme, at Kjendskab til den hellige Skrift er nødvendig, og at et godt og flydende Sprog er af stor Betydning, saa paa-
staa vi, at dette ikke er tilstrækkeligt til at forkynde Kristi Evangelium. Uden at en Mand er i Besiddelse af den Mand, som burde ledsage ham i alle hans Handlinger, vil han ikke være i Stand til at prædike Jesu Kristi Evangelium, selv om han er veltalende som en Demosthenes, imponerende som en Chesterfield eller har et Sprog som en Channing. Ydmyghed maa være en Kristi Tjeners Kjendtegn; Myndighed, og ikke det døde Bogstav's Inspiration, maa karakterisere enhver af hans Handlinger; først da vil hans Gjerning blive antaget af Gud den evige Fader og hans Arbejde kronet med Held, idet ærlige Sjæle ville blive bragte ind i Guds Rige.

Med Hensyn til den anden Gave, som Ordets Forkyndere siges at være i Besiddelse af, „Folkets Villighed til at høre paa dem“, da maa

vi hufte paa, at aldrig har noget Menneſte forkyndt en Sandhed til Verden, ſom denne har været villig til at høre og modtage. Folkets Uvillighed til at modtage ham og hans Budſtab kan næſten udlægges ſom Tegn paa, at han forkynder Sandheden.

Jntet villigt Dre lyttede til Moſes. Han arbejdede under ſtore Banſteligheder lige fra Begyndelſen. Det gamle Teſtamentes Profeter vare Gjenſtand for alle Slags Miſshandlinger, Fængſlinger, Hudſtrygninger — nogle bleve endog ihjelſlagne, for at deres Tale ſkulde forſtumme. „Folkets Villighed til at høre dem“ var ikke et af deres Kjendetegn. Johannes den Døber blev anlagt for Gudsbeſpottelſe, og fordi han vovede at ſige Sandheden, blev hans Hoved givet til en Dandſerinde.

Kriſtus blev jaget fra Sted til Sted og var Gjenſtand for enhver Beſkjæmmelſe, ſom det var muligt at udfætte ham for. Han ſøgte ikke efter Befolkningens Gunſt. Han tilſidesatte Stikke og Former og maatte tilſidſt lide en pinefuld og vanærende Død. Paulus vovede at bære ſit Bidneſbyrd for Landets Overſte, thi, ſom han ſiger, han havde ſet en Engel, og han vidſte, at Gud vidſte det, og han kunde ikke for nægte det. Som Følge heraf blev han anſet for at være „en Peſt og en Oprørsſtiſter“. Han blev tilſidſt bragt for Keiſeren og miſtede ſit Liv, fordi Folket ikke „vilde høre paa ham“.

Vi kunne forøge denne Liſte af Bidneſbyrd med Apoſtelen Johannes, ſom blev kaſtet i en Kjedel med kogende Olie og derefter ſendt bort for at arbejde i Minerne, og Peter, ſom blev forſkæftet med ſit Hoved nedad, og de andre Apoſtle, ſom alle bleve ihjelſlagne paa en ſkammelig Maade, fordi de vovede at forkynde Sandheden. „Folkets Villighed til at høre“ har aldrig været Kjendetegnet paa en ſand Kriſti Tjener.

(Liahona.)

Derſom din Ven indbilder ſig, at han er et Vidundermenneſte, og at Verden uden ham vilde gaa til Grunde, da forſtyr ikke denne hans Indbildning. Indrøm det; thi denne Indbildning er den enefte Glæde, ſom Livet nogenſinde vil ſjænke ham. Chance l'or.

Indhold:

Troens Frugter	289	Eſteraarskonferencerne i Gang	300
En Ungdomserindring	293	Miſſionsnhyeder	301
Tankeſprog	295, 304	Dødsfald i Valejund	301
Redaktionelt:		Hvorledes Ordets Forkyndere kaldes	302
Mormonernes „Pigejagt“	296		

Udgivet og forlagt af Martin Chriſtopherſen, Korsgade 11, Kjøbenhavn A.

Trukt hos F. E. Bording (S. Petersſen).